

vrhli svolání pozůstalostních věřitelů podle §§ 813 až 815 obč. zák. Jádrem sporu jest v otázce, mohou-li se v souzeném sporu žalovaní brániti námitkou, že pozůstalost jest vyčerpána dluhy hypotekárními, ačkoliv hypotekární věřitelé nepřihlásili svoje pohledávky v řízení pozůstalostním a žalovaní ani neuznali v pozůstalostním řízení hypotekární pohledávky, jak byly patrné z výpisu z pozemkové knihy. Otázka ta není sice výslovně v zákoně rozhodnuta, avšak podklad pro její řešení poskytuje § 814 obč. zák. Podle uvedeného zákonného ustanovení jest účinek soudního svolání (totiž pozůstalostních věřitelů) ten, že věřitelům, kteří se v ustanovené lhůtě nepřihlásili, nenáleží další nárok proti pozůstalosti, byla-li vyčerpána zaplacením přihlášených pohledávek, než pokud jim přísluší právo zástavní. Zástavní práva nejsou tudíž konvokačním řízením dotčena. To plyne z podstaty zástavního práva jako práva věcného (absolutního, §§ 308, 308 a 447 obč. zák.), jež působí proti každému a tedy nejen proti vlastníku zavazené nemovitosti, ale i proti věřitelům pozůstalosti. Přes to, že pohledávka hypotekárního věřitele nebyla v konvokačním řízení ani přihlášena, ani všemi dědici uznána, zůstává právo zástavní nedotčeno, předpokládajíc ovšem, že pohledávka zástavní jest po právu. Jinak se odkazuje na správné důvody napadeného usnesení, jež nebyly rekurssem vyvráceny.

Čís. 16651.

Vnucenou správou (§§ 98 a násl. ex. ř.) pro převodní poplatek (§ 72 popl. zák. č. 50/1850 ř. z.), vyměřený z celé nemovitosti patřící několika spoluvlastníkům, vedenou proti jednomu z nich na ideální část pro celý poplatek se přerušuje promlčení přednostního pořadí převodního poplatku, co do celé nemovitosti.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, R I 1426/37.)

Srov. rozh. č. 16215, 11701, 4864 Sb. n. s.

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost exekučně prodanou dne 17. března 1937 a patřící povinným Josefu a Marii P., každému ideální polovici, nepřikázal nic Československému eráru na přihlášeném převodním poplatku. Rekursní soud přikázal Československému státu jen polovici přihlášeného převodního poplatku z nejvyššího podání, připadajícího na ideální polovici, která patřila Marii P., jinak napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 72 popl. zák. ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z. vážne převodní poplatek na nemovitosti, jejímž převodem vznikl, a přiznává se mu přednostní právo před pohledávkami vzniklými z důvodů soukromoprávních. Přednostní právo se promlčuje ve třech letech ode dne splatnosti převodního poplatku, vyčtené v platebním rozkaze (§ 14 nař. min. financí č. 181/1850 ř. z., čl. III uvoz. zák. k ex. ř.). Promlčení se však přerušuje, bylo-li užito zákonných prostředků k vymáhání poplatků; mezi ty prostředky patří

i knihovní zajištění poplatků, vnucené zřízení práva zástavního, vnucená správa a dražba. Soudy jsou pak povinny zkoumati z úřední povinnosti, zda poplatek přísluší na vydražené nemovitosti věcné ručení a zda výsadní pořadí trvá po právu, tudíž musejí zejména podle § 210 ex. ř. přihlížeti i k tomu, zda není z pramenů uvedených v řečeném předpisu zřejmé, že tvrzené promlčení bylo přerušeno, tedy i zda nenastalo jeho přerušení. Zřízením zástavního práva vkladem pod pol. C 44 ze dne 11. března 1932, jež se stalo hledíc na datum platebního příkazu ze dne 21. února 1930 a na jeho splatnost v 30 dnech 21. března 1930 v době před uplynutím tří let, nastala nová tříletá lhůta přednostního pořadí, končící se tudíž dne 10. března 1935. Berní úřad se ve své přihlášce odvolává na ono knihovní zajištění (§ 210 ex. ř.). Další knihovní zajištění téže knihovní pohledávky opětným vkladem téhož zástavního práva jsou bez významu, ježto opakování vkladu nezakládá nové přednostní pořadí. Exekuce vnucenou správou E 102/34, navržená vymáhajícím věřitelem dne 24. března 1934 mimo jiné i pro převodní poplatek, se ovšem týká, jak rekursní soud zjišťuje z příslušných exekučních spisů a knihovního zápisu C 54, pouze polovice nemovitosti patřící Marii P. Ve vnucené správě se dosud pokračuje. Uplynula tudíž tříletá promlčecí doba stran Josefa P. po 10. březnu 1935 bez dalšího působivého přerušení, zůstala však zachována stran Marie P. vnucenou správou pod C 54 zapsanou co do její polovice a polovice převodního poplatku, neboť věcné ručení za převodní poplatek na rozdíl od ručení osobního postihuje realitu jen podle vlastnického podílu. Pokud berní úřad nechal promlčeti přednostní pořadí převodního poplatku proti druhému vlastníku ideální polovice Josefu P., vyšel ovšem na prázdno polovicí poplatků na polovinu nemovitostí připadající.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky, kdežto k dovolacímu rekursu Československého státu přikázal státu celý přihlášený poplatek 7.864 Kč 60 h.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitelka vytýká, že se berní úřad v B. nezmínil ve své přihlášce o tom, že k vymožení převodního poplatku přistoupil k exekuci vnucenou správou vedenou na jmění Marie P., že tedy exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání neměl k ní hleděti. Náзор ten není správný. Podle § 210 ex. ř. musí soud z úřední moci hleděti k nárokům, které vycházejí najevo z veřejné knihy, ze zájemných a jiných exekučních spisů. Jestliže z pozemkové knihy (C 54) bylo patrné, že berní úřad v B. přistoupil k vnucené správě vedené proti Marii P. a spisy o vnucené správě byly u soudu, který rozhodoval o rozvrhu nejvyššího podání, byl povinen přihlížeti k těmto exekučním spisům. Z nich pak jde najevo, že ve výkazu nedoplatků z 22. března 1934 č. 310/15 jest uveden i převodní poplatek, o jehož přikázání jde. Nepochybil tedy rekursní soud, jestliže přihlédl k exekučním spisům o vnucené správě.

Československý stát podává dovolací rekurs z toho důvodu, že mu byla přikázána jen polovice převodního poplatku, ač byla vedena exekuce vnucenou správou k vymození celého poplatku. Podle § 72 popl. zák. č. 50/1850 ř. z. vážne poplatek z převodu na nemovitosti a přiznává mu zákon přednostní právo před pohledávkami ze soukromoprávních důvodů. Podle § 14 nař. min. financí č. 181/1950 ř. z., zachovaného v platnosti čl. III úvoz. zák. k ex. ř., promlčuje se toto přednostní právo ve třech letech ode dne, kdy měl býti poplatek podle platebního rozkazu zapraven. Promlčení to se však přerušuje, bylo-li použito zákonných prostředků k vymození převodního poplatku, jimiž jsou vnucené zřízení práva zástavního, vnucená správa, v níž bylo řádně pokračováno, a vnucená dražba. Na nemovitosti v dražbě prodané bylo k zajištění onoho poplatku vloženo dne 11. března 1932 (C 44) právo zástavní, vedena pak byla k jeho vymození berním úřadem v B. na polovici nemovitosti patřící Marii P. vnucená správa přístupem, která byla poznamenána dne 24. března 1934 (C 54), a bylo v ní řádně pokračováno (E 102/34). K přerušení promlčení přednostního pořadí jest potřebí exekučních kroků na nemovitost, která je předmětem zástavního práva pro převodní poplatek. A tomuto požadavku bylo vyhověno tím, že vnucená správa pro celý poplatek byla vedena na nemovitost, i když se to stalo jen na její ideální části. Poněvadž pak od vkladu zástavního práva do zavedení vnucené správy neuplynula tři léta, bylo zachováno přednostní pořadí převodnímu poplatku na celé nemovitosti na další tři léta, do kteréžto doby spadá ještě den dražby (17. března 1937). Byla proto i druhá polovice jeho přikázána v přednostním pořadí.

Čís. 16652.

I stát (vojenská správa) jest jako chovatel zvířete (vojenského jezdeckého koně) odpověden vůči třetím (civilním) osobám podle § 1320 obč. zák. a jest povinen postarati se o náležité opatrování a dohled na zvíře. Míra této péče jest určena předpisem § 1297 obč. zák.

Pokud nelze činiti odpovědná chovatele zvířete za škodu způsobenou chodci na polní pěšině kopnutím koně, na němž jel jezdec.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, Rv I 976/36.)

Srov. rozh. č. 12371, 15621 Sb. n. s.

Žalobkyně — 12letá školačka — se na žalovaném Československém státě (vojenské správě) domáhá zaplacení 250.000 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, způsobené jí dne 22. května 1933 kopnutím vojenského jezdeckého koně, na němž jel tehdy voják Michal C. po polní pěšině. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto